

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 6353 van 6 januari 2011
in de zaak A. 198.467/XIV-32.645**

In zake : XXXXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. VAN DEN BROECK,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Broederminstraat 38

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Seeralan JOSEPH, van Srilankaanse nationaliteit, op 9 december 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 50.865 van 8 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 15 december 2010;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar luid van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming

zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen; dat de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen bovendien mogelijk maken onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tenslotte de beslissing van de commissaris-generaal kan vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen; dat het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep een devolutieve werking heeft, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn; dat het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet een schorsende werking heeft; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus kennis neemt van het geschil in zijn volledigheid en dat het om een beroep met volle rechtsmacht gaat; dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 1/2008 van 27 mei 2008 eveneens heeft geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, §1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd; dat de uiteenzetting van de verzoekende partij wat betreft artikel 6, eerste lid, van het E.V.R.M. evenmin dienend is omdat die verdragsbepaling niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat, wat betreft de vraag of het recht op een beroep met volle rechtsmacht inhoudt dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat, de verzoekende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit heeft gevraagd om op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te repliceren en dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat zij daarover ter terechtzitting enige opmerking heeft gemaakt; dat zij zulks niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan vragen; dat het eerste middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is en dat om de hierboven uiteengezette redenen niet op het verzoek om twee prejudiciële vragen te stellen moet worden ingegaan;

Overwegende dat, zoals reeds in het eerste middel werd gesteld en zoals de Raad van State in navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

reeds herhaaldelijk heeft geoordeeld, artikel 6 van het E.V.R.M. niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het tweede middel kennelijk niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel een theoretische uiteenzetting geeft en aanvoert dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvoldoende rechtsbescherming wordt geboden daar “deze geen enkele afweging maakt inzake de mogelijke schending van art. 3 EVRM” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “bovendien niet beschikt over voldoende ‘volle rechtsmacht’ in de zin van art. 13 (EVRM)”; dat de verzoekende partij artikel 3 van het E.V.R.M. niet heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat zij dit middel niet voor het eerst kan aanvoeren in cassatie; dat, wat de vraag naar de volle rechtsmacht betreft, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel; dat de verzoekende partij niet aantoont waarom deze volle rechtsmacht onvoldoende zou zijn in het licht van artikel 13 van het E.V.R.M.; dat het derde middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in het vierde middel aanvoert dat het bestreden arrest artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83/EG schendt doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de situatie in haar land van haar herkomst niet heeft onderzocht of dat dit niet blijkt uit de motivering van het arrest; dat, wat betreft de onderzoeksbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel; dat in punt 4.2 van het bestreden arrest wordt opgemerkt dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu beperkt is tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten aangezien de beoordeling van de eerste asielaanvraag definitief is geworden nadat het beroep tegen de eerdere beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door de Raad van State is verworpen; dat bovendien in punt 5.1 van het bestreden arrest wordt besloten dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij in het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka, zelfs indien haar verklaringen geloofwaardig zouden zijn, nog problemen zou hebben; dat het vierde middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is en dat niet op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen moet worden ingegaan;

Overwegende dat uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt en de

verzoekende partij niet aantoonbaar waarom deze volle rechtsmacht onvoldoende zou zijn in de zin van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus; dat het vijfde middel kennelijk ongegrond is en dat niet op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen moet worden ingegaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken op zes januari tweeduizend en elf, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	J. CASNEUF,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.